

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: P. J., nar. X, bytem X, doručovací adresa X
právně zastoupen JUDr. Michaellem Švarcem, DiS, advokátem se sídlem
Koterovská 633/29, 326 00 Plzeň

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje – odbor dopravy a silničního
hospodářství, se sídlem Závodní 353, 360 06 Karlovy Vary

v řízení o žalobě ze dne 17. 1. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2024, č. j.
KK/2845/DS/24-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu Karlovy Vary, odbor dopravy sp.zn. 8335/od-P/24/Ka ze dne 22. 8. 2024 (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 4. 3. 2024 v 10.11 hod. na pozemní komunikaci č. II/198 v obci Bochov ve směru do obce Toužim, řídil motorové vozidlo tovární značky VW Touareg, RZ X, přestože v té době nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění k řízení tohoto vozidla, a tímto jednáním porušil právní povinnost danou mu ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.
2. Dále byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že ve výše uvedený den a dobu na téže komunikaci užil k jízdě výše uvedené vozidlo, jež v té době nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť u něj skončila platnost technické prohlídky ke dni 7. 1. 2024, kdy u vozidla nebyla před jízdou provedena v souladu s § 40 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, nová technická prohlídka, a tím, že takové vozidlo užil k jízdě po pozemní komunikaci, porušil právní povinnost danou mu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič mimo jiné povinen užít vozidlo, jež splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Za uvedené přestupky mu byl ve společném řízení uložen podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu správní trest – pokuta ve výši 25 000 Kč a v souladu s § 35 písm. c) a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil odvoláním, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.

Žaloba

4. Žalobce žalobu odůvodnil tím, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv předcházejícím řízením úkonem žalovaného spočívajícím ve vydání napadeného rozhodnutí. Neztotožňuje se s právní kvalifikací svého jednání ani s postupem správních orgánů, neboť má zato, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávné nebo neúplné právní úvaze, v důsledku čehož správní orgány dospěly k nesprávným rozhodnutím.
5. Žalobce namítá, že spisový materiál neobsahuje dostatek důkazů, na základě nichž by bylo možné vydat předmětné rozhodnutí, žalovaný nevzal v úvahu všechna rozhodující fakta a okolnosti, v důsledku čehož pochybil zejména při ukládání správního trestu, kdy si počínal příliš formalisticky. Správní orgán opakovaně uvádí, že je odpovědností žalobce, aby jako řidič znal své povinnosti vyplývající ze zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy i to, že v případě zamítnutí stížnosti proti usnesení o přeměně zbytku trestu, je řidič povinen i bez výzvy odevzdat svůj řidičský průkaz. Žalobce však je přesvědčen, že tato skutečnost sama o

sobě mu není kladena za vinu, jako spíše to, že následně po vykonání trestu zákazu činnosti nepožádal o navrácení řidičského průkazu, resp. uvolnění řidičského oprávnění. Žalobce se spoléhal na to, že pokud uběhla doba zákazu činnosti, resp., že došlo k vykonání trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel, pak smí dále řídit. V tomto směru je zavádějící a nepřehledné, že ačkoliv dojde k promlčení přestupku spočívajícího v jednání, že řidičský průkaz nebyl řádně odevzdán, přestupek spočívajícím de facto v tom, že o řidičský průkaz nebylo požádáno zpět, se nepromlčuje, neboť nevznikne žádné řízení ani podnět, na základě kterého by došlo v evidenční kartě řidiče k opětovnému uvolnění řidičského oprávnění. K této námitce žalovaný nesprávně uvedl, že se žalobce domnívá, že došlo k promlčení jeho jednání. Podstata této námítky však spočívá v tom, že právní úprava vzniklé situace je zcela nepřehledná, když žalobce jako právní laik nemohl vědět, že nepožádáním o zpětné navrácení řidičského oprávnění nedojde k uvolnění jeho blokace v kartě řidiče. Je přesvědčen, že v jeho jednání zcela absentuje naplnění subjektivní stránky přestupku, kdy správní orgán prvního stupně dovodil, že se tohoto přestupkového jednání žalobce dopustil v nevědomé nedbalosti. Žalobce má za to, že výše popsání skutečnosti ani vědět nemohl, a tudíž zcela absentuje jeho zavinění i v jeho nejméně závažné formě.

6. Žalobce je navíc přesvědčen, že celá situace vznikla nešťastnou náhodou, když neobdržel vyrozumění nebo oznámení o povinnosti odevzdat řidičský průkaz. V situaci, kdy žalobce tak byl držitelem fyzického řidičského průkazu, pak po uplynutí doby zákazu činnosti nemohl nijak tušit, že i přesto není oprávněn motorová vozidla řídit. Opětovně také poukázal na nesprávné doručování ze strany orgánů veřejné moci, kdy mu nebyla správně doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu, pročez v podstatě předmětná situace vznikla. I zasahující policisté žalobci nejprve sdělili, že řídit může, neboť řidičský průkaz je platný a zákaz řízení nemá. Následně však přišli s pojmem „neřidič“ a posléze jeho řidičský průkaz zadrželi, když však mělo dojít k jeho odnětí. Je tedy zřejmé, že i pro policejní orgán byla předmětná situace naprosto nepřehledná. Žalobce má proto zato, že se spíše jedná o mezeru v zákoně, jež se i v jeho případě projeví, když v případě, jako je tento, kdy od konce zákazu činnosti, který byl řádně vykonán dne 15. 12. 2020, uběhlo do dne odnětí řidičského průkazu policisty dne 4. 3. 2024 40 měsíců. Jedná se o poměrně dlouhou dobu, a žalobce je proto přesvědčen, že jednak došlo k promlčení přestupkového jednání a dále během této doby žalobce prokázal, že je schopen „fungovat“ jako řádný řidič. Je totiž nutné připustit, že během této doby se žalobce nedopustil žádného přestupkového jednání. Větší počet historických záznamů v kartě řidiče žalobce pak svědčí o jeho výraznější aktivitě jako řidiče, kde se nemusí automaticky jednat o situace, že by se dopouštěl přestupků nad míru často, k čemuž je nutné přihlídnout zejména při úvaze o druhu a výměře uloženého trestu. Žalobce je proto přesvědčen o tom, že uložené správní tresty jsou nepřiměřeně přísné, neboť neberou v úvahu specifické okolnosti spáchání daného jednání. Již sama věta, že došlo „k zamítnutí stížnosti proti usnesení o přeměně zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel“ je pro žalobce jakožto právního laika zcela nepřehledná. Žalobce pouze věděl, že nemůže řídit do konkrétní doby. Vzhledem k tomu, že nebyl řádně vyzván k odevzdání řidičského průkazu, potom tento neodevzdal a považoval tedy za přirozené, že následně, po výkonu trestu, smí bez dalšího vozidla opět řídit. Navíc, pokud jde o vykonání zbytku trestu, pak se jednalo o dobu od 15. 5. 2020 do 15. 12. 2020, tedy jde o dobu zhruba 7 měsíců. Nejedná se tak o dobu zákazu činnosti přesahující 12 měsíců, kdy po této době je nutné opětovně provést zkoušku způsobilosti řídit motorová vozidla.

7. V souvislosti s přestupkem spočívajícím v porušení povinnosti žalobce vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy žalobce řídil motorové vozidlo, u něhož skončila platnost technické prohlídky žalobce namítl, že policejní ani správní orgán prvního stupně nijak nezjistili a nezabývali se tím, zda je vozidlo skutečně způsobilé k silničnímu provozu či nikoliv. Žalobce má zato, že se nelze omezit pouze na formální konstatování o „propadlém“ štítku, ale je nutno zvážit, zda skutečně vozidlo bylo nezpůsobilé, a tedy ohrožovalo silniční provoz či nikoli. Žalobce má přitom zato, že vozidlo bylo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích a vše bez problémů fungovalo.

8. Žalobce dále sporoval přiměřenost uložené pokuty s tím, že dle judikatury jsou nepřipustné pokuty, jež mají likvidační charakter. Byť si je vědom, že mohla být uložena i vyšší pokuta, mohlo být zároveň postupováno podle jiného ustanovení, kdy je možné přistoupit k uložení jiné trestní sankce. Na jeho řidičském průkazu není závislá pouze jeho obživa, ale rovněž obživa jeho matky, jež je v invalidním důchodu III. stupně a není sama schopna zajištění základních životních potřeb. Tyto zajišťuje společně se žalobcem, který ji „všude vozí“, a z tohoto důvodu není žalobci známo, jakým způsobem bude možno tuto potřebu zajišťovat nadále. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto problémy spíše bagatelizuje, nicméně žalobce se skutečně nachází v zoufalé situaci. Jen velmi ztěžka si najde jiné zaměstnání v okolí svého bydliště, ve svém věku a s dosaženým vzděláním. Navíc řidičské oprávnění mu umožňuje dosahovat zhruba průměrné mzdy, z níž je mu umožněno splácet své závazky, což nyní nebude moci činit. Zároveň se žalobci jeví jako zjevně nepřiměřená i skutečnost, že žalobce je ze strany správních orgánů posuzován stejně jako osoba, jež zatím žádné řidičské oprávnění nikdy nezískala. To však opět není zcela přiměřené s ohledem na to, že žalobce řídí motorová vozidla po mnoho let, je zkušený řidič. Jedná se o další mezeru v zákoně, neboť stejný trest hrozí osobě, jež usedne do motorového vozidla, a bude jej řídit na pozemních komunikacích, přestože neprošla autoškolou, a proto je pro silniční provoz násobně nebezpečnější než žalobce, který je zkušeným řidičem, držitelem řidičského průkazu, který nemohl tušit, že má své řidičské oprávnění v určitém systému zablokováno. I to mělo být v rámci úvahy o druhu a výměře správního trestu zohledněno, stejně tak jako povaha a závažnost spáchaného přestupku. Žalobce má za to, že by v jeho případě stačilo uložení správního trestu ve formě napomenutí, ev. postup dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích spočívající v mimořádném snížení výměry pokuty, pro něž jsou v jeho případě splněny podmínky. S ohledem a to, že obě rozhodnutí správních orgánů považuje za nezákonná, navrhl jejich zrušení a vrácení žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 13. 20. 2025 zrekapituloval dosavadní stav řízení a prokázaný skutkový stav, z něhož má za spolehlivě a bez zbytku prokázané porušení povinnosti dané ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

10. Žalobní námitku týkající se přílišného formalismu při ukládání správního trestu žalobce vznesl již ve svých námitkách a žalovaný proto odkázal na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí.

11. V souvislosti s argumentací žalobce, že nemohl vědět, že nepožádáním o zpětné navrácení řidičského oprávnění nedojde k uvolnění jeho blokace v kartě řidiče, a proto zcela absentuje naplnění subjektivní stránky přestupku, žalovaný uvedl, že žalobce však jako osoba odborně

způsobila si měl být své povinnosti požádat o skončení zákazu činnosti o vrácení řidičského oprávnění vědom, a proto správní orgán prvního stupně klasifikoval jeho jednání jako nevědomou nedbalost, tedy tak, že žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, s čímž se žalovaný ztotožňuje.

12. K argumentaci, v níž žalobce poukazuje na to, že mu nebyla doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu, žalovaný uvedl, že povinnost osoby, jež pozbyla řidičské oprávnění požádat o jeho vrácení po uplynutí správního trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel příslušný obecní úřad, je stanovena zákonem, a žádný správní orgán ani soud nemají vůči osobě, jež řidičské oprávnění pozbyla, poučovací povinnost ve smyslu ust. § 102 odt.t. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tudíž skutečnost, že žalobci nebyla výzva k odevzdání řidičského průkazu doručena, nemůže mít vliv na nyní projednávanou věc.

13. K námitce žalobce, že došlo k promlčení přestupkového jednání, a že se prokázal jako řádný řidič, jakož i k námitce, že jsou uloženy správní tresty nepřiměřeně přísné, žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť i tyto námitky žalobce uplatňoval již v podaném odvolání.

14. K námitce žalobce, že se policie ani správní orgán prvního stupně nezabývaly tím, zda je vozidlo skutečně nezpůsobilé k silničnímu provozu, žalovaný uvedl, že žalobci není kladeno za vinu, že by řídil vozidlo nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, ale skutečnost, že řídil vozidlo, jež v době jízdy nemělo platnou technickou prohlídku, tedy řídil vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tj. zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

15. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádal rovněž s námitkou potřeby žalobce být držitelem řidičského oprávnění i z důvodu péče o rodinného příslušníka.

16. K námitce žalobce týkající se zjevné nepřiměřenosti toho, že byl posuzován stejně jako osoba, jež zatím žádné řidičské oprávnění nezískala, žalovaný uvedl, že je pravdou, že zákon nerozlišuje, zda taková osoba byla někdy držitelem řidičského oprávnění či nikoli, nicméně tato skutečnost byla zohledněna při ukládání správního trestu, neboť u pokuty i zákazu činnosti byly žalobci uloženy tresty na spodních hranicích zákonného rozpětí.

17. Žalovaný proto trvá na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Žalobcovy námitky považuje za vyvrácené a neopodstatněné, nelze z nich dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí či vady řízení, jež by odůvodňovaly zrušení žalobou napadené rozhodnutí.

IV.

Replika žalobce

18. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval v replice ze dne 3. 3. 2025, kdy uvedl, že jeho jednání je společensky méně škodlivé než jednání, které primárně postihuje ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, a je proto nutno aplikovat ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, uvedl, že je sice pravdou, že uvedená jednání zákon nerozlišuje, ale lze na tuto situaci reagovat při ukládání správního trestu a pak je zřejmé, že i jakákoliv diskreční pravomoc správního orgánu z hlediska úvahy o přisnosti uloženého trestu vede k zjevně nepřiměřenému správnímu trestu, tak jako se to stalo v případě žalobce.

19. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl s tím, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami v odvolání, s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal a v plném rozsahu na ně proto odkázal.

V.

Posouzení věci soudem

20. O věci samé bylo rozhodnuto s ohledem na stanovisko žalobce bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

22. Žaloba není důvodná.

23. Ze správního spisu soud zjistil skutečnosti, jež zcela korespondují se skutkovým stavem popsaným v napadených rozhodnutích, jež žalobce nerozporuje. Důvodem blokace žalobcova řidičského průkazu bylo usnesení Okresního soudu Plzeň-město č.j. 4 T 133/2014-246 ze dne 13. 5. 2020 o vykonání zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel uloženého rozsudkem téhož soudu pod totožnou sp. zn. ze dne 27. 4. 2015, přičemž konec trestu byl stanoven na 15. 12. 2020 a k tomuto datu byl trest vykonán, avšak žalobce poté nepožádal o vrácení řidičského oprávnění.

24. Z úředního záznamu Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje Obvodní oddělení Bochovo o podání vysvětlení ze dne 4. 3. 2024 vyplývá, že žalobce uvedl, že měl do roku 2019 platný zákaz řízení. Městský úřad Kralovice žalobci vydal nový řidičský průkaz s platností do 3. 2. 2025. Žalobce dále uvedl, že byl několikrát stavěn hlídkou policie, a pouze byl upozorněn, že má v evidenci nějaký problém s řidičským průkazem a bylo mu doporučeno, aby si dojel na příslušný správní orgán, kde byl v roce 2023 a kde mu bylo sděleno, že „se to dá dohromady“ a řidičský průkaz mu ponechali. Nikdo mu nesdělil, že má platnou blokaci řidičského průkazu, nebyla mu doručena ani žádná korespondence. O tom, že má blokaci řidičského průkazu, proto nevěděl, přičemž nevěděl ani o tom, že mu dne 7. 1. 2024 skončila platnost technického průkazu.

25. Při ústním jednání dne 28. 6. 2024 žalobce před Magistrátem města Karlovy Vary mj. uvedl, že si je vědom chyby v souvislosti s dobou platnosti technické prohlídky na vozidle. V souvislosti s blokací řidičského průkazu zopakoval, že byl při silniční kontrole cca třičtvrtě roku před předmětnou kontrolou upozorněn policií, že dle provedené lustrace sice má platný řidičský průkaz, nemá zákaz řízení, ale přesto jim vychází, že je „neřidič“. Obrátil se proto na odbor dopravy Kralovice a z toho, že mu nezadrželi řidičský průkaz dovodil, že má veškeré doklady, jež ho opravňují k řízení motorového vozidla, v pořádku. Co mu bylo úředníky sděleno si však již nepamatuje.

26. Žalobce byl uznán Příkazem Magistrátu města Karlovy Vary sp.zn. 8335/OD-P/24/Ko ze dne 18. 4. 2024 vinným ze spáchání přestupků proti zákonu o silničním provozu dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, jehož se z nedbalosti dopustil s tím, že dne 4. 3. 2024 v obci Bochovo ve směru do obce Toužim řídil motorové vozidlo zn. VW Touareg, RZ X, přestože v té době

nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění k jeho řízení, čímž porušil právní povinnost danou mu ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále byl žalobce uznán vinným z přestupku proti zákonu o silničním provozu dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se z nedbalosti dopustil za týchž okolností tím, že motorové vozidlo, jež řídil, v době jízdy nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť u něj skončila platnost technické prohlídky ke dni 7. 1. 2024, kdy u vozidla nebyla před jízdou provedena v souladu s § 40 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, nová technická prohlídka, čímž žalobce porušil právní povinnost danou mu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dle něhož je řidič mj. povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním předpisem, za což mu byl udělen správní trest – pokuta ve výši 25 000 Kč a dále mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců od nabytí právní moci tohoto příkazu.

27. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 22. 8. 2024 sp. zn. 8335/OD-P/24/Ka byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků a byly mu uloženy totožné tresty jako výše uvedeným příkazem.

28. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím č.j. KK/2845/DS/24-3. Odvolací námitky se shodují s žalobní argumentací. V té souvislosti soud s ohledem na zásadu hospodárnosti upozorňuje, že není smyslem soudního přezkumu opakovaně dopodrobna reagovat na žalobcovu neměnicí se argumentaci, a z tohoto důvodu může soud v případech shodného názoru, jenž byl uveden již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na toto odůvodnění odkázat (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 AFS 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS)

29. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.“*

30. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona i silničním provozu *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*

31. Dle ust. § 102 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *„Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodne na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a, o jeho vrácení po b) upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. „*

32. Dle ust. § 102 odst. 2 věta první zákona o silničním provozu *„Žádost o vrácení řidičského oprávnění podává osoba uvedená v odstavci 1 u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností.“*

33. Dle ust. § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích *„Provozovatel silničního vozidla, které před zápisem do registru silničních vozidel nebylo registrováno v jiném státě, přistaví silniční vozidlo k pravidelné technické prohlídce ve lhůtě 4 let ode dne zápisu vozidla do registru silničních vozidel, a poté pravidelně ve lhůtě 2 let ode dne provedení předchozí pravidelné technické prohlídky, jde-li o silniční vozidlo kategorie M1, N1 nebo O2 s výjimkou vozidla uvedeného v odstavci 2 písm. a).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

34. Žalobce staví svoji žalobní argumentaci na tom, že spisový materiál neobsahuje dostatek důkazů, na základě nichž by bylo možné vydat předmětné rozhodnutí, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s uplatněnými námitkami, dále na tom, že nemohl vědět že nepožádáním o zpětné navrácení řidičského oprávnění nedojde k uvolnění jeho blokace v kartě řidiče, a tudíž v jeho jednání zcela absentuje naplnění subjektivní stránky přestupku, zvláště za situace, kdy mu v důsledku nesprávného doručování nebyla doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu, v důsledku čehož vznikla předmětná situace. S ohledem na to, že od konce zákazu činnosti, který byl řádně vykonán dne 15. 12. 2020, uběhlo do dne odnětí řidičského průkazu policisty, tj. 4. 3. 2024, téměř 3,5 roku, a tudíž došlo k promlčení přestupkového jednání a žalobce zároveň prokázal během této doby, že je schopen „fungovat“ jako řádný řidič. Dále žalobce namítal nepřiměřenou přísnost uložených trestů, jež pro něj mají likvidační charakter, neboť na jeho řidičském průkazu není závislá pouze jeho obživa, ale i obživa jeho matky, jíž byl přiznán III. stupeň invalidity, a jejíž potřeby zajišťuje právě žalobce. Dále žalobce namítal, že správní orgán věc posoudil formalisticky za situace, kdy se omezil na skutečnost, že skončila platnost technické prohlídky vozidla přede dnem provedené silniční kontroly, aniž by se zabýval tím, zda bylo vozidlo fakticky nezpůsobilé a ohrožovalo silniční provoz.

35. V řízení o přestupku správní orgán musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Obviněnému stačí s ohledem na tuto povinnost správního orgánu k tomu, aby nemohl být za přestupek postihnut, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil. V posuzované věci se správní orgány opíraly o listinné důkazy založené ve spise, zejména o soudní rozhodnutí, jejichž předmět souvisel s uděleným zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel uloženým žalobci rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město č.j. 4 T 133/2014-63 ze dne 27. 4. 2015, zejména usnesení Krajského soudu v Plzni č.j. 6 To 401/2015-89 ze dne 23. 11. 2015, jímž bylo zrušeno usnesení uvedeného soudu ze dne 18. 9. 2015 č.j. 4 T 133/2014-82, a znovu rozhodnuto tak, že bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 20ti měsíců, o oznámení přestupku ze dne 9. 3. 2024, úřední záznam z 4. 3. 2024. S ohledem na to, že žalobce se ve zkušební době podmíněného upuštění dopustil několika přestupků na úseku dopravy, včetně řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, bylo usnesením Okresního soudu Plzeň-město č.j. 4 T 133/2014-246 rozhodnuto, že žalobce vykoná zbytek trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Dalšími důkazy, z nichž žalovaný vycházel, byly výpověď žalobce a svědecké výpovědi policistů.

36. Žalobce namítal, že spisový materiál neobsahuje dostatek důkazů, na základě nichž by bylo možné vydat předmětné rozhodnutí ve věci, avšak tuto námitku nekonkretizoval, z tohoto důvodu je omezena i možnost soudu tuto námitku vypořádat. Soud s ohledem na žalobní argumentaci usuzuje, že tato pravděpodobně směřuje k námitce, že se žalovaný formalisticky zaměřil na konstatování o nesporné skutečnosti, že přede dnem provedené silniční kontroly skončila platnost žalobcem řízeného vozidla, namísto aby zjistil a zabýval se tím, zda vozidlo fakticky bylo způsobilé k silničnímu provozu či nikoli, zda jej v důsledku toho ohrožovalo či nikoliv. V té souvislosti žalobce namítal, že vozidlo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích bylo, neboť vše bez problémů fungovalo.

37. Tímto skutkem se žalovaný zabýval na straně 8 prvostupňového rozhodnutí ze dne 22. 8. 2024 s tím, že se žalobce k tomuto jednání při ústním jednání doznal s odůvodněním, že byla prováděna opakovaná kontrola a on si naivně myslel, že platnost technické prohlídky je

od jejího provedení. Žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, přičemž své rozhodnutí v dostačujícím rozsahu odůvodnil, přičemž konstatoval, že bylo na žalobci, aby se řádně seznámil s tím, zda při opakované technické kontrole běží nová lhůta k jejímu provedení či nikoliv. V odvolání podaném proti uvedenému rozhodnutí žalobce v souvislosti s posouzením uvedeného skutku nic nenamítal, což koresponduje i s jeho vyjádřeními v rámci správního řízení, z nichž vyplynulo, že si je porušení zákonné povinnosti v tomto ohledu vědom. Z tohoto důvodu se žalovaný uvedeným skutkem v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí blíže nezabýval, pouze konstatoval zjištěný skutkový stav. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný konstatoval, že žalobci není kladeno za vinu, že by řídil vozidlo nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, nýbrž skutečnost, že je řídil, ačkoli v době jízdy nemělo platnou technickou prohlídku, tedy vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené ust. § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

38. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a soud je proto jako celek přezkoumává. V řízení bylo najisto prokázáno, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil, přičemž za situace, kdy vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku, jež je vyžadována zákonem, je s ohledem na kvalifikaci tohoto skutku bezpředmětné, v jakém technickém stavu vozidlo bylo, a žalovaný proto neměl povinnost tento zjišťovat. Soud se z uvedených důvodů se závěry žalovaného ohledně uvedeného skutku ztotožňuje.

39. Žalobce dále namítal, že nemohl vědět, že nepožádáním o zpětné navrácení řidičského oprávnění nedojde k uvolnění jeho blokace v kartě řidiče, a tudíž v jeho jednání zcela absentuje naplnění subjektivní stránky přestupku, zvláště za situace, kdy mu v důsledku nesprávného doručování nebyla doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu. Žalovaný s ohledem na zjištěný skutkový stav a vyjádření žalobce jeho jednání správně posoudil jako nevědomou nedbalost, když žalobce tvrdil, že nevěděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem, a tudíž si vůbec nepřipouštěl možnost škodlivých následků, avšak jako držitel řidičského oprávnění měl a mohl takovou možnost předvídat.

40. Námitky žalobce týkající se doručování jsou proto zcela bezpředmětné za situace, kdy v zákonné lhůtě nesplnil zákonnou povinnost, neboť neodevzdal řidičský průkaz na příslušný orgán obce, a z tohoto důvodu nebyl poučen o tom, jak postupovat po skončení zákazu činnosti. Naopak bylo zjištěno, že Městský úřad Kralovice vyzýval žalobce k odevzdání řidičského průkazu opakovaně nad rámec svých povinností. Zároveň z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl o tom, že mu bylo soudním rozhodnutím uloženo vykonat zbytek zákazu činnosti, řádně vyrozuměn. I v této souvislosti platí, že povinnost, jejíž porušení se žalobce dopustil, vyplývá ze zákona a žalobce se proto v souvislosti s uloženým zákazem činnosti a blokací řidičského oprávnění měl v potřebném rozsahu z vlastní iniciativy seznámit s tím, jak v nastalé situaci postupovat, neboť správní orgán v této souvislosti neměl povinnost jej kontaktovat a poučovat. Žalobce v této souvislosti argumentoval i údajnými silničními kontrolami, při nichž nikdy nedošlo k odnětí řidičského průkazu, ač se situace nelišila od té, jež byla důvodem pro zahájení přezkoumávaného správního řízení. V té souvislosti soud odkazuje na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, z něhož vyplývá, že Policie ČR, obvodní oddělení Třemošná žádnou kontrolu žalobce neeviduje, stejně tak jako není žádný záznam na Městském úřadu Kralovice, z něhož by vyplývalo, že jej žalobce navštívil za účelem vyjasnění situace poté, co byl příslušníky policie při silniční kontrole na nesrovnalosti zjištěné při jeho lustraci upozorněn. Zároveň je nezbytné uvést, že žalobci byl v minulosti již

pětkrát uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, tedy je zřejmé, že postup při vrácení řidičského oprávnění mu nemůže být neznámým. Za situace, kdy žalobce tvrdí nezbytnost řidičského oprávnění jak z profesních, tak i rodinných důvodů, se soudu jeví nepochopitelným jeho tvrzení, že se byl na uvedeném úřadu informovat, avšak nepamatuje si, jaký postup mu byl doporučen, přičemž žádné další kroky nepodnikl a nezajímal se o to, zda skutečně může motorová vozidla řídit.

41. Žalobce dále namítal promlčení přestupkového jednání s ohledem na to, že od konce zákazu činnosti, který byl řádně vykonán dne 15. 12. 2020, uběhlo do dne odnětí řidičského průkazu policisty, tj. 4. 3. 2024 téměř 3,5 roku. Ke spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, kdy žalobce řídil vozidlo, aniž byl držitelem řidičského oprávnění, došlo 4. 3. 2024, přičemž odpovědnost za tento přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, jež činí 1 rok a počíná plynout dnem následujícím po dni spáchání přestupku, tato doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku. V případě žalobce tedy počala plynout 5. 3. 2024, dne 22. 4. 2024 byla přerušena a k vydání rozhodnutí došlo dne 22. 8. 2024, tedy před jejím uplynutím. Tato žalobcova námitka proto rovněž není důvodná.

42. Dále žalobce namítal nepřiměřenou přísnost uložených trestů, s tím, že tyto pro něj mají likvidační charakter, neboť na jeho řidičském průkazu není závislá pouze jeho obživa, ale i obživa jeho matky, již byl přiznán III. stupeň invalidity, a jejíž potřeby zajišťuje právě on.

43. K tomu soud uvádí, že předmětem správního řízení byly dva žalobcovy přestupky. Dle ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se za dva či více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest dle ustanovení, jež se vztahuje na přestupek, který je nejprísněji trestný. Tímto v posuzované věci je přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, za nějž je stanovena pokuta od 25 000 Kč do 75 000 Kč, doba zákazu činnosti činí minimálně 18 měsíců a je možno ji uložit až na dobu tří let, přičemž správní trest napomenutí, jenž by žalobce považoval za přiměřený, uložit za uvedená protiprávní jednání nelze. Z tohoto je zřejmé, že tresty, jež byly žalobci uloženy jsou na nejspodnější možné zákonné hranici. Co se týká trestu zákazu činnosti, ten je možné stanovit i v kratší délce, je-li zjištěno, že by výše uvedený trest byl nepřiměřeně přísný s ohledem na poměry pachatele, a v takovém případě může být uložen na dobu v trvání jedné poloviny dolní hranice stanovené zákonem. Skutečnost, že řidič vozidla nedisponuje příslušným řidičským oprávněním je vždy považována za závažný přestupek a zákon skutečně v rámci jeho skutkové podstaty nijak nerozlišuje osoby, jež řidičské oprávnění nikdy neměly od osob, jež řidičské oprávněny z různých důvodů pozbyly, a proto jsou obě skupiny rovnocennými pachateli téhož přestupku se stejnou zákonnou sazbou příslušných správních trestů. Z této skutečnosti je zřejmé, že každý případ jízdy bez řidičského oprávnění nelze považovat za bagatelní, ale naopak vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto společenská škodlivost jednání nebyla s ohledem na okolnosti žalobcova případu snížena.

44. Žalovaný řádně odůvodnil uložené tresty včetně prokázaných skutečností, k níž rovněž přihlédl, a to, že žalobce má 14 záznamů o přestupcích. Za situace, kdy zákaz činnosti žalobci skončil ke dni 15. 12. 2020 a k zastavení a kontrole došlo až 4. 3. 2024, pak je i s ohledem na vyjádření žalobce ohledně předcházejících silničních kontrol zřejmé, že po celou tuto dobu motorová vozidla řídil bez toho, že by k tomu byl, v důsledku své nečinnosti, oprávněn. I k tomuto správní orgán při svém rozhodování správně přihlédl.

45. Správní orgán má dle ust. § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich možnost upustit od uložení správního trestu, jestliže vzhledem k závažnosti

přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě. Ze skutečnosti, že žalobce má 14 záznamů o přestupcích, že jednání s ním na registru řidičů bývá někdy problematické až konfliktní, je zjevné, že samotné projednání věci k jeho nápravě nepostačuje. Toto je zjevné i z liknavého přístupu žalobce k plnění povinností vyplývajících z uložení zákazu činnosti, který žalobce zvolil i přesto, že se pro něj nejednalo o novou, a tudíž neznámou situaci. Žalobcův přístup je pak udivující i s ohledem na žalobcova tvrzení týkající se potřebnosti platného řidičského oprávnění v souvislosti s výkonem jeho profese a zajišťováním péče o matku, jež je na jeho pomoc údajně odkázána. Pokud za těchto okolností správní orgán nevyužil možnosti upustit od uložení správního trestu, pak zvolil postup, jenž je zcela adekvátní prokázaným skutečností.

46. Další možnost týkající se upuštění od trestu či jeho snížení v rámci zákonem dovolených mezí, je upraven v ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. pro případ, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. S ohledem na to, že tresty byly uloženy na samé spodní zákonné hranici, s ohledem na výše uvedené okolnosti, i na to, že žalobce netvrdil a neprokazoval ani žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho příjmů a výdajů, z nichž by bylo možno usuzovat na zjevnou nepřiměřenost uložených trestů, soud neshledal důvody pro aplikaci uvedeného zákonného ustanovení a ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

47. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgány své závěry řádně a logicky odůvodnily, když uvedly, z jakého skutkového stavu vycházely, a z jakých důvodů ke svým závěrům dospěly, napadené rozhodnutí je prosté žalobcem vytýkaných vad a zjištěný stav věci, z něhož správní orgány vycházely, shledal soud za dostatečný a objektivní. Postup správních orgánů shledal soud zcela v souladu se zákonem. Samotné závěry učiněné žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, kdy argumentace žalovaného podává jasný, ucelený a logický argumentační přehled toho, proč rozhodl způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Na základě všeho výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

VI.

Náklady řízení

48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 7. 11. 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.